

EGY VÉKA BÚZA

Egy véka búzát visz
Anyám a malomba,
Ballag a réten át
Lassan, meghajolva.

Fogytán van a kenyér,
Sütni kell reggelre,
Harmadnapja, hogy az
Utolsót megszegte.

Egyszer csak megáll, hogy
Virágot szakasszon:
Hát a gyaloghídnál
Sírdogál egy asszony.

Sápadt kis leánykát
Csitítgat a karján...
Szegény, ő maga is
Oly beteges, halvány!

Könyörög anyámnak,
Hogy segítsen rajta:
Harmadnapja nincs egy
Betevő falatja.

Meg is ered a könny
Jó anyám szeméből,
Válláról a búzát
Leveszi szó nélkül.

Nem kérdi: honnan jött?
Ennyire hogy jutott?
Od'adja a búzát,
Amit Isten adott.

Hazafelé indul,
Felsóhajt az égre:
„Jó az Isten mégis,
Gondol a szegényre!”